

Apsolījums

Krusta draudze, 16.02.2025.

20 Pacēlis acis uz Saviem mācekļiem, Jēzus sacīja:

"Laimīgi jūs, nabagie, jo jums pieder Dieva valstība.

21 Laimīgi jūs, kas tagad izsalkuši, jo jūs tapsiet paēdināti.

Laimīgi jūs, kas tagad raudat, jo jūs smiesieties.

22 Laimīgi jūs esat, kad cilvēki jūs nīdīs un atstums no sevis, un ķengās jūs, un jūsu vārdu atmetīs kā ļaunu Cilvēka Dēla dēļ.

23 Priecājieties tajā dienā un deļiet! Jo redzi – jūsu alga ir liela debesīs; jo tāpat viņu tēvi ir darījuši praviešiem.

24 Bet vai! jums bagātājiem, kas savu iepriecinājumu jau esat saņēmuši!

25 Vai! jums, kas tagad paēduši, jo jūs salksiet!

Vai! jums, kas tagad smeļaties, jo jūs sērosiet un raudāsiet!

26 Vai! jums, kad visi cilvēki par jums teic labu; tāpat viņu tēvi darīja viltus praviešiem!

27 Bet jums, kas Mani dzirdat, Es saku: mīļiet savus ienaidniekus, dariet labu tiem, kas jūs ienīst.

28 Svētījiet tos, kas jūs nolād, lūdziet par tiem, kas jūs apvaino.

29 Kas tev sit pa vienu vaigu, tam pagriez arī otru, un, kas tev atņem virsdrēbes, tam neliedz ņemt arī kreķlu.

30 Dod ikvienam, kas tevi lūdz, un neprasi atpakaļ savu mantu tam, kas to paņēmis.

31 Un, kā jūs gribat, lai cilvēki jums dara, tāpat dariet viņiem.

Lūk. 6: 20–28

Mīļā draudze!

Nupat notikušajā nelaimē *Maxima* lielveikalā Rīgā vismaz 54 cilvēku dzīves ir izdzēstas. Ne no šā, ne no tā, pilnīgi negaidīti, bez jebkāda laika sagatavoties, viņiem bija jāmirst. Ir grūti atrast vārdus tam, kas tur notika. Tā jau mēs esam pieraduši, – kad ziņās stāsta par kādam nelaimēm tālu prom ārzemēs, – mēs tam nepievēršam īpašu uzmanību. Bet ja tas notiek mūsu pašu valstī, tad tā jau ir cita lieta. Cietušie ir cilvēki mums līdzās. Mēs visi esam viens ar otru saistīti. Pat tad, ja nepazīstam viens otru, caur televīziju, radio un internetu mēs varam viens par otru uzzināt.

Kas to lai zina, varbūt nākamajā reizē tie būs mēs, kuriem gadīsies atrasties nepareizajā vietā nepareizajā laikā? Mēs ejam uz tiem pašiem veikaljiem, lietojam kopīgus satiksmes līdzekļus, apmeklējam kādu kafejnīcu, dzīvojam sabiedriskajā telpā, kas skar mūs visus. Šeit pat nav svarīgi, kas ir vainīgs pie visa tā, nāve var arī uz mums gaidīt aiz nākamā stūra. Un kaut kad arī mums tai būs jāskatās acīs. Šis briesmīgais negadījums Rīgā mums uzdod ļoti nepatīkamus jautājumus.

Valsts prezidents vakar teica, ka notikušais ir neaizsargātu cilvēku slepkavība un ka steidzami ir jāmeklē vainīgie ar neatkarīgu ekspertu palīdzību no ārzemēm. Viņam var noteikti piekrist, tikai viņš aizmirsa pieminēt to, ka arī viņam kā valsts prezidentam bija iespēja iestāties par stingrāku būvobjektu uzraudzību. Tātad arī viņš nes daļu no atbildības. Ir jātiesā tie, kas vistiešākajā veidā ir rīkojušies noziedzīgi, bet nelolosim ilūziju, ka tādā veidā kaut kas reāli mainīsies. Izmaiņām ir jābūt gan likumdošanā, gan uzraudzībā, gan attieksmē pret darbu, sākot ar arhitektiem un ierēdņiem un beidzot ar vienkāršajiem strādniekiem. Turklāt, padomāsim, kā mēs paši dzīvojam. Varbūt arī mums ir jāizvērtē, kā mēs strādājam, kā lietojam kopīgo telpu, kā viens ar otru apeļamies, kā izturamies, ja saskaramies ar citu cilvēku neatbildīgu rīcību? Kādreiz pietiek viens mirklis, un ir par vēlu, viens nepateikts vārds, maza neuzmanību ar ļoti tālejošām sekām. Uz jautājumu "Kāpēc?" var atbildēt ļoti dažādi. Var meklēt vainīgo un domāt, ka ar to viss ir nokārtots. Bet var arī ieskatīties sevī, izvērtēt sevi, kā es pats dzīvoju. Varbūt es atradīšu lietas, kas man ir jāmaina. Un tad vismaz es pats esmu piešķīris maziņu jēgu visai tai bezjēdzībai, kas ir notikusi. Mums dotais laiks ir ierobežots, mēs nedzīvojam bezgalīgi.

Bībele mums atgādina to, ka mēs nesam atbildību Dieva un cilvēku priekšā. Tā arī šodienas vārdos Jēzus brīdina tos, kas ir ieslīguši pašapmierinātībā, kas ir lepni uz saviem panākumiem, savu bagātību, kas paši ir paēduši, bet aizmirst par saviem līdzcilvēkiem, kas dzīvo izsalkumā un nabadzībā.

Mirušo tuviniekiem būs jādzīvo tālāk bez mīļa cilvēka. Viņiem būs vajadzīgs atbalsts ne tikai šajās dienās, bet vēl ilgu laiku pēc tam, kad ziedojumu kampaņas būs beigušās, kad ziņās jau stāstīs par citām nelaimēm, kad notikušais vairs nebūs dienas kārtībā. Un te atkal ir runa par mūsu ikdienu, kā mēs ikdienā viens ar otru apejamies, vai mēs dzīvojam mīlestībā?

Jēzus saka, ka tie, kas tagad ir nabagi, izsalkuši, noskumuši un nievāti, piedzīvos, ka viņi tiks stiprināti. Viņš pat sauc tos par laimīgiem. Kā tas ir domāts? Kā to var apsolīt? Nav jau tā, ka mēs, cilvēki, neko nespējam darīt, lai atbalstītu viens otru. Līdzjūtība un draudzība, mīlestība un sirds siltums var dziedināt brūces, tas ir tiesa. No otras puses, reti kurš no mums parakstītos uz to, ka tas tā arī patiešām notiks.

Varbūt Jēzus šeit runā Dieva vārdā. Viens otrs teiks, ka pēc nāves tiem, kas tagad cieš, būs labāk, ka tur beidzot būs miers. Tomēr tad paliek jautājums par šo dzīvi, kāpēc tad Dievs visu to pieļauj un pats neko nedara, lai kaut ko mainītu. Kā es varu cerēt, ka pēc nāves būs labāk, ja šajā dzīvē Dievs mani ir pametis? Kā Jēzus to domā?

Atbildi mēs varam rast tikai tad, ja skatāmies uz paša Jēzus dzīvi. Viņš pats bija tur lejā – zem akmeņiem un gruvešiem, piesists pie krusta. Viņam pašam bija jāatstāj cilvēki, kas Viņam bija mīļi, Viņš pats bija nabags, noskumis, izsalcis, ienīsts. Tā ir Dieva atbilde mums, ka Viņš mūs nav pametis, bet pats cieš līdzī. Pie šī Dieva es varu tverties un atrast patvērumu, pie Viņa rokas es varu turēties, tad kad nāk bēdas un izmisums, kad nav vairs neviena, pie kā varu griezties. Dievs mūs neatstāj tur – lejā, bet pats iekāpj bedrē, lai mūs no turienes paceltu. Mēs ar Viņu varam doties ceļā, ceļā uz Viņa valstību, kur valda mīlestība un līdzjūtība, žēlastība un miers. Mēs vieni paši tur nevaram nokļūt, jo mēs joprojām esam zem nāves un grēka varas. Tomēr kopā ar Dievu tā ir cita lieta. Tāpat kā Viņš Jēzu izveda gaismā, tāpat Viņš darīs arī ar mums, arī ar tiem, kas nupat Rīgā zaudēja savu dzīvību.

Es Jums gribu pastāstīt vienu stāstu. Reiz kāds slimnieks savās mājās jutās ļoti slikti un viņš pazvanīja savam ģimenes ārstam, vai nevarētu pie viņa atnākt. Ārsts nekavējoties ieradās pie slimnieka, bet suni viņš atstāja aiz durvīm. Slimnieks viņam teica: *“Es jūtu, ka drīz miršu. Baidos, jo nezinu, kas mani tur gaida. Vai jūs man nevarat pateikt, kā tur izskatās tajā otrā pusē?”*

Ārsts kratīja galvu un klusā balsī teica: *“Nē, es to nezinu.”* Slimnieks ar izmisumu acīs jautāja: *“Jūs to nezināt?”*

Ārsts vairs neko teica, bet vienkārši piecēlās, aizgāja pie durvīm, atvēra tās un ielaida savu suni. Suns ar lielu prieku ieskrēja istabā, vēcināja asti un priecājās, ka varēja būt pie sava saimnieka. *“Vai jūs ievērojāt, kā suns izturējās?”*, jautāja ārsts. *“Viņš taču vēl nekad nav bijis šajā istabā un neko nenojauta, kā šeit izskatās, un tomēr viņš bez bailēm ieskrēja šeit iekšā, jo zināja, ka te ir viņa saimnieks. Tāpat arī es priecāšos, kad es miršu, ka varēšu būt kopā ar savu Kungu, kas mani gaida aiz durvīm, nezināmā telpā.”*

Dzīvosim ar Savu Kungu jau šodien! Āmen!

No mācītāja Mārtiņa Urdzes sprediķu arhīva / 24.11.2013. /